

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ถ้าไม่มีศาสนาก็เป็นอีกอย่าง

ก่อนจ้งหัน

พระเท่าไร (๔๕ ครั้งผม) นู่นนะขึ้นเรื่อยนะ พระทำไม้ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ได้นะยุ่งตลอด หลังไหลเข้ามา ๆ ออกเราจะแตกแล้วนะ เมื่อเข้านี้ก็มาจ้องค์หนึ่ง มาเถอดูหนังสืออะไรอยู่นั้น ไม่รู้ข้อวัตรปฏิบัติในเวลาเช่นนั้น ๆ มันไม่ได้คิดไว้นี้ละ มาเถอดมอดูนั้น มากี่จี่เอาหลงทิศ ดีที่ไม่ไล่หนีจากวัดเลย มันเลอะ ๆ เทอะ ๆ ขนาดนั้น ดูไม่ได้ละ เวลาเราจะตายมันเลอะมาขนาดไหน นี่พอฟื้นขึ้นบ้างจึงหาสวดแทรก นี้ออกมาตั้งแต่เช้า ๆ ดีไม่ดีก่อนพระนะเราออกมา เราเคยปฏิบัติตัวอย่างนั้นมาตลอดกับพระกับเณร

เรื่องศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร ละเอียดสุขุมมาก แล้วเอาชี้อาถานมาโปะเข้า ๆ ในวัดในวาในพระในเณรมันดูไม่ได้ละ โอ้ย พิลึกจริง ๆ นี่ยังเยอัยยังหยังอยู่ละ กองถึงขยะกองมูตรกองคูหยังต่อธรรม ทับธรรม เหยียบหัวศาสดา เหยียบหัวธรรมตลอดเวลา ชาวพุทธเรานั้นแหละ ชาวพุทธชาวพระเรานี้ละตัวแก่ ๆ นะ เหยียบพระพุทเจ้า เหยียบหัวพระพุทเจ้า เหยียบพระธรรม เหยียบพระสงฆ์แหลกหมด เอามูตรเอาคูหขึ้นไปโปะหัวพระพุทเจ้าโน่นนะเป็นของเล่นเมื่อไร โห เลอะเทอะจริง ๆ เราดูสลดสังเวชนะ มันทนไม่ไหวก็ออกเสียบ้าง ๆ คือมันทนไม่ไหว มองที่ไหนปั๊บตำปู้บ ๆ มีแต่ข้าศึกศัตรูของศาสนา ของประชาชนพระเณรชาวพุทธเรา แหลกขนาดนั้นนะ ยังเยอัยยังอยู่หรือ ยังว่าแก่อยู่หรือเวลานี้นะ มันจะพากันจมทั้งเป็นยังว่าแก่อยู่หรือ มันเป็นอย่างไ

กิเลสมันไม่ยอมตัวเลยเธอ ลงธรรมชำระสะสางไม่ได้แล้วหมดหนทางนะ อย่ามาอวดดีหายใจฟอด ๆ อยู่เฉย ๆ นะ ให้ดู ธรรมเป็นเช่นไร ศาสดาองค์เอกมาสอนโลก เรามันเอกมีแต่เอกตาเดียว เห็นไหมเอกตาเดียว กลับตานี้ ตานี้เอกตาเดียว พอกลับตานี้อีกมีดแปดทิศแปดด้าน พวกเราพวกเอกตาเดียว จากนั้นก็บอดหมดเลย โธ มันน่าทุเรศนะเราทนไม่ได้มันจวนจะตายแล้วดู ได้อัจฉริยะธรรมพระพุทเจ้าชี โลกมันไม่เห็นนี้จะให้ทำไง ชนโน้นชนนี้ชนไปอย่างนั้นไม่ลืมตา คือสติปัญญาด้วยอรรถด้วยธรรมมันไม่เห็นมันไม่ดู

แล้วพระเข้ามาเรื่อย ๆ นะ เข้ามาให้มาแก้ง ๆ ก้าง ๆ อยู่นี้ ดูไม่ได้ละเวลานี้นะ โธ ทำไมจิงเลอะเทอะเอาขนาดนี้พระเณรเรานะ เทอ ทำไมมันจิงเลอะเทอะเอาขนาดนี้ สอนตัวเองก็ไม่เคยสนใจจะสอนแล้วจะไปสอนใครนะ พิจารณาซิ จะให้พร

หลังจ้งหัน

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๖ และ ๑๗ พฤศจิกายน ทองคำได้ ๑ กิโล ๕๒ บาท ๒๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๙๔๗ ดอลลาร์ นี่ไปภูมิลานบ้านแพงได้มา ทองคำที่ได้ทั้งหมด ๕, ๓๙๗ กิโลกรัม ยังขาดอยู่อีก ๑๖๒ กิโลจะครบ ๕๐๐ กิโลที่เราจะมอบเข้าคลังหลวงคราวนี้ นะ คือเราได้สั่งโรงหลอมไว้เรียบร้อยแล้ว คือให้หาเตรียมมาให้ครบจำนวน ๕๐๐ กิโล ขาดเหลือเท่าไรเราจะพิจารณาทีหลัง คือในวันมอบทองคำยังไงต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโล ตกลง กันแล้วเขาจัดเรียบร้อยแล้ว ทีนี้ขาดเหลือเท่าไรเราจะเอาเข้าไปแทนตรงนั้น ๆ คือให้เขา เอาเข้าครบ ๕๐๐ เลย ทีนี้ทองคำของเราที่ได้มาเท่าไรยังขาดเท่าไร นั่นละที่ขาดนั้นเราจะ ค่อยพิจารณาทีหลัง ในวันนั้นต้องให้ได้อย่างที่ว่า

เราในวันที่ ๒๔ คือวันที่ ๒๔ วงกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นมาหมดละทางภาคอีสาน อยู่ในป่าในเขาที่ไหน ๆ เพราะเราได้เผด็จไป ออกจากจุดนี้จุดเดียว พอออกจากนี้ปั๊บจะ กระจายไปทันทีเลย ไม่ว่าจะอะไรถ้าออกจากนี้จะรวดเร็ว เพราะอะไรถึงรวดเร็ว เพราะความ เคารพความเชื่อ ไม่ใช่อะไรนะ ว่าอะไรปั๊บปุ๊บเลยเที่ยวกรรมฐาน คอยรอนี้แห่งเดียว เรื่อง รวบรวมยังไงคอย เสนอเข้ามาปั๊บ ๆ เข้ามาหาเราจุดเดียว คอยฟัง พอทางนี้ออกปั๊บทางนั้น ก็จับปั๊บ ออกทันที ๆ เลย วันที่ ๒๔ นี้เราก็ได้เผด็จแล้วการช่วยชาตินี้เป็นเรื่องศาสนา ด้วย เหมือนหนึ่งว่าเป็นหัวหน้านำ แล้วเราเป็นฝ่ายศาสนาฝ่ายพระเจ้าพระสงฆ์ ซึ่งบ้าน เมืองกำลังเดือดร้อนอยู่ทั่วหน้ากัน จึงควรพิจารณาอย่างยั้งที่เดียว เราบอกตั้งแต่ต้น ๆ นั้น แหละ จากนั้นมาก็เตือนมาเรื่อย ท่านก็ช่วยมาเรื่อยจนกระทั่งปานนี้ ทางนี้ก็เตือนออกไปถึง เรื่องการรวบรวมกำลังวังชา

ใครอยู่ที่ไหนได้มากได้น้อยก็ให้แสดงน้ำใจออกมาต่อชาติของตน นี่ละวันที่ ๒๔ นี้ จะมา ก็คงต้อนรับกันที่ศาลาใหญ่ พระคิดว่าจะมามากพอสมควร พอหลังจากวันที่ ๒๔ รวบรวมทองคำได้จำนวนเท่าไร ๆ ขาดเหลือเท่าไรจะเริ่มละทีนี้ เริ่มรบกวนธนาคาร ธนาคารไทยพาณิชย์ อุดรนี้ฝากไว้ ๗๕ ล้าน ทางโน้น(กรุงเทพ) ๖๖ ล้าน รวมเป็น ๑๔๑ ล้าน เงินจำนวนนี้ละที่เราจะไปถอน ถ้าไม่พอเรียกว่าเป็นอย่างน้อย มากกว่านั้นยังจะเข้าถึง โครงการช่วยชาติอีก มีอยู่น้อยอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๕๐ ล้าน แต่ยังไงมันก็ไม่ถึงแหละ เพียง จำนวนนี้ก็พอ คิดไว้แล้ว ๑๔๑ ล้านนี้ ซึ่งเป็นเรื่องกองกฐิน ๘๔,๐๐๐ กอง ล้วน ๆ อยู่ในนี้ เราก็จะถอนนี้ออกไปให้พอ เหลือจากนั้นเราก็จะเอาไว้ในธนาคาร จะนำออกมาใช้ใน งวดต่อไป คืองวดต่อไปก็ต้องเป็น ๕๐๐ กิโล เวลานี้ได้สั่งตายตัวไปเรียบร้อยแล้ว

แต่ก่อนเราไม่กำหนด พอเห็นสมควรจะมอบคลังหลวงเมื่อไร ทองคำเรามีสมควร จะมอบแล้วเรามอบเลย ๆ แต่คราวนี้เพื่อให้เป็นแน่ใจเป็นพัก ๆ ไปเลยก็คือว่า มอบแต่ละ ครั้งให้ได้ ๕๐๐ กิโลไปเลย ครั้งที่สองก็เป็นหนึ่งตัน ที่เราขาดนี้ยังน้อยกว่าที่เราได้แล้ว เรา ได้แล้วมันตั้ง ๕,๓๙๗ กิโลครึ่ง ที่เหลือจากนั้นเราก็จะหาเพิ่ม

เราแน่ใจว่าโรงหลอมเขาไม่มีอะไรกับเราละ ถึงจะเอามาเท่าไรเขาก็ไม่มีอะไรกับเรา คือความเชื่อมั่นเองใช่ไหมล่ะ เพราะเราก็เชื่อเราด้วยเชื่อพี่น้องทั้งหลายด้วย จึงต้องสั่งว่า ให้เอามาตามความต้องการนั้นเลย พอเสร็จเรียบร้อยแล้วจัดปั๊บ ๆ ๆ เข้าเลย เพียงเท่านั้นมัน เป็นไม่ได้แล้ว ตายหมดเลยเมืองไทยเรา ไม่มีคุณค่าแม่เม็ดหินเม็ดทรายเลยนะ ถ้าเพียง เท่านั้นยังไม่รอดว่าจ้างแกะ ทอง ๕๐๐ กิโลขาดอยู่เพียงร้อยกว่ากิโลแล้วไปไม่รอด หาเงิน มาใช้ให้เขาไม่ได้ โอ๊ย หลวงตาบวนี้ตายเลยเทียว อย่าให้อยู่ในโลก แต่นี้เราไม่ได้เป็นอย่าง นั้น ยังมั่นใจตั้งแต่ ๑๐ ตันมันยังจะเอาให้ได้นี่วะ จะมาว่าอะไรร้อยกิโลนี้ พูดตรงนี้เลย

ไปบ้านแพงคนไม่ใช้น้อยๆนะ ศาลาก็หลังใหญ่พอสมควร แน่นเลยเชียว ตอนค้าก็ แน่นตอนเช้าก็แน่น ตอนเช้ายังคนมามากใส่บาตรเต็มไปหมดเลย พระก็มีมาหลายองค์ ดู เหมือนตั้งเจ็ดแปดสิบละมั้ง งานบ้านแพงงานอำเภอเขา ก็ไม่นึกว่าพระจะมากันมากตั้ง ๘๔ ๘๕ กับเรา มากมายอยู่ พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็กลับมา คือถวายทั้งสองวัด วัดอยู่บนภู เขาวัดหนึ่งเขาเรียกวัดถ้ำยา อันนี้แต่ก่อนเป็นท่านบุญมีเราที่นาคุณ ไปอยู่ที่นั่นก็ดีอยู่ ที่ แรกไล่จากนี้แล้วให้ไปถ้ำหีบ เพราะท่านอยู่กับเราพร้อม ๓๐ ปี ตั้งแต่พรรษาน้อยๆ ได้ ๒ พรรษา ๓ พรรษาอยู่กับเรามาจนกระทั่งร่วม ๓๐ พรรษาละมั้ง ดู ๒๘ ปีละมั้งมาอยู่ที่นี่ ท่าน ดินะเป็นผู้น้อยอยู่ตลอดเวลาเรื่องความขยันหมั่นเพียรทุกสิ่งทุกอย่างหาที่ต้องดีไม่ได้ เป็น พระผู้่น้อยอยู่ตลอด ถ้าพูดภาษาเราจะเรียกว่าตลกบ้างก็เรียกว่าเป็นลูกเขยใหม่อยู่ตลอด เป็นผู้่น้อยอยู่ตลอด

เราก็ดูอยู่ตลอด อายุพรรษาก็แก่แล้วควรจะไปเป็นอิสระบำเพ็ญธรรมเฉพาะตนเอง โดยลำพัง ๆ จะได้รับผลประโยชน์ยิ่งกว่าการมาเกื่อนกล่นกับหมู่กับเพื่อนกับครูอาจารย์ อย่างนี้ คิดถึงผลแล้วเราคิดว่าออกไปอย่างนั้นจะดีกว่าเราว่าจ้าง เพราะนี่ท่านเป็นกังวลของ ท่านเองนั่นแหละ ใครถ้าคิดเห็นใจเขาใจเราเห็นเพื่อนเห็นฝูง นี้เรียกว่าความเป็นธรรม มัน ก็ต้องหมุนตลอด นี่ก็เห็นมานานแสนนานก็เลยไล่เลย นี่ละที่ว่าไล่ละ มาอยู่ตั้งแต่อายุ พรรษา ๒-๓ พรรษาจนกระทั่งปานนี้ ดูเหมือนจะเข้า ๓๐ พรรษาหรือกว่านิดหน่อยก็ไม่ ทราบ มันยังงักมัน ควรเป็นพ่อตาแม่ยายได้แล้วนี่ เป็นปู่เป็นทวดเขาได้แล้ว ทำไมยังมา เป็นลูกเขยใหม่อยู่ที่นี่ ไปหาภวานาวางั้น บอกไปทางถ้ำหีบ ได้ยินว่าถ้ำหีบแต่ก่อนมันสงบดี

ครั้งไปแล้วเขามาสร้างโรงเรียนเลยจากถ้ำหีบมานั้นเลยเอิกเกริกเฮฮา พอท่านไปอยู่ไม่นานเราก็ติดตามไปดูสถานที่ท่านภาวนา ไปเลยไปเห็นโรงเรียน โห่ แล้วกัน โรงเรียนไม่ไหวแล้ว เลยบอกให้ท่านหนีเสียไม่น่าอยู่แล้ว ออกจากนั้นเลยไปถ้ำยานั้นแหละสงบดี ตรงนั้น เราก็ไปมาอยู่เสมอถ้ำยา จากนั้นท่านมาอยู่ทางนาคุณ ที่นี้อยู่ประจำแหละ นีละที่ว่าไล่ออก ก็คิดเห็นใจท่านเป็นพระผู้น้อยตลอดเวลา ขวนขวายเพื่อหมู่เพื่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลาเพื่อตัวเองนั้นเรียกว่ามีน้อยมากเพราะเกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อน เมื่อไปอยู่อย่างนั้นก็สะดวกในการบำเพ็ญ เรายังให้ท่านไปอยู่ เมื่อวานนี้ท่านก็ไป

เมื่อวันที่ ๑๖-๑๗ ท่านเพียรก็ไปท่านบุญมีก็ไป พระจึงรวมทั้งหมดตั้ง ๘๕ องค์เราก็นี้ก็ไม่มาก เพราะเราไปเราจะทำอย่างสบาย ๆ ไปเลย เราว่าอย่างนั้น คือถ้าเป็นเรื่องของเราเองไม่ยากนะ อะไรเหมือนกันหมด ปุ๊บทันทีเข้าถึงเลย ๆ นี้เราก็จะทำแบบนั้น ที่ไหนได้พระไปเต็มอยู่นั้นแล้ว ประชาชนมาจากไหนไม่รู้ โน้น กรุงเทพฯอยู่ฟากทะเลโน้นยังไปก่อนหน้าเราแล้ว แฉงก่อนเราแล้วเก่งมากนะ กรุงเทพฯนี้เก่งมาก ไปที่ไหน ๆ ถึงก่อนเรา มา เช่นอย่างว่าไปบ้านแพ่งนี้ก็เหมือนกัน เข้ามาที่นี่ มาใส่บาตรหน้าวัดเสร็จแล้วเปิดก่อนเลย เราถึงไปที่หลัง พวกกรุงเทพฯ มีน้อยเมื่อไร งานที่ไหน ๆ เหมือนกันพวกกรุงเทพฯเต็มไปหมดเลย งานไหนทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างนั้น

ปัจจัยก็ได้ถวายวัดละไม่มากนัก ไม่มากเราก็สบาย เมื่อวานนี้ก็พูดให้พวกญาติโยมฟังอย่างสบายเหมือนกัน เรามาคราวนี้เราสบายมากเราว่าอย่างนั้น เขาก็คอยฟังความสบายของเราซิ สบายยังงี้ ก็ก่อนที่เราจะมาทอดกฐินนี้ เรามาชู้สมภารวัดไว้ทั้งสองนี้แล้วว่าปีนี้เราไม่มีเงิน เรามีเท่าไรเราก็จะให้ มี ๕ สตางค์เราก็จะให้ ๕ สตางค์แล้วเราเปิดเลย เราว่าอย่างนี้ละ พอมาปีนี้เราจึงสบายมาก แต่เนี่ยยังมี ๕ สตางค์ ให้ ๕ สตางค์แล้วเปิดเลยอย่างชู้สมภารวัดไว้ บอกว่าปีนี้เราไม่มีเงิน เราจนจะตายแล้วนะ เรามีเท่าไรเราก็จะให้ เราว่าอย่างนี้ ท่านไม่ว่าอะไรละ เราเองเป็นคนไปชู้ พอไปแล้ววัดถ้ำยาได้ ๘๐๒,๐๐๐ บาท ส่วนวัดบ้านแพ่งนี้ ๘๑๕,๘๙๐ บาท นี้หมายถึงเงินส่วนรวมที่เอาไว้จตุรรวม เรียกว่าเป็นของสงฆ์ในวัดนั้น

ส่วนที่เราถวายพระนั้นแยกเป็นพิเศษ คือ พระองค์รับกฐินให้องค์ละหมื่น คู่สวด ๒ องค์ ๆ ละ ๕,๐๐๐ นอกนั้นให้องค์ละ ๑,๐๐๐ หมดทุกองค์ตลอดถึงเณรก็พันหนึ่ง แม่ชี แม่ขาวให้คนละพัน ๆ วัดข้างบนข้างล่างเหมือนกัน อันนี้เราไม่นับเข้าในนี้ รวมแล้วสองวัดเป็น ๘๖,๐๐๐ บาท แยกเป็นวัดถ้ำยา ๓๖,๐๐๐ วัดชัยมงคล ๕๐,๐๐๐ อันนี้เราถวายพระเป็นส่วนตัวของท่าน ส่วนใหญ่นี้เอาไว้สำหรับจตุรศูนย์กลางใช้เป็นประโยชน์ส่วนรวม ปีนี้ก็

ไม่ได้มาก ปีกลายกับปีนี้ดูเหมือนจะพอ ๆ กัน เราไปดูเหมือน ๓ ครั้งนี้ละมั้ง ครั้งแรกไปให้วัดละล้านกว่า ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงไปชู้ได้ละชิ คราวก่อนเราให้มาก คราวนี้เราไม่แน่ใจ จึงบอก ชู้แล้วค่อยไป เพราะฉะนั้นเราถึงบอกให้พี่น้องทางบ้านแพงฟัง เรามาคราวนี้เรามาแบบสบายไปแบบสบาย คือเรามี ๕ สตางค์เราก็ให้ ๕ สตางค์แล้วไปเลย เพราะเรามาชู้สมภารวัดหมอบ ๆ ไว้เรียบร้อยแล้ว เขาก็อดหัวเราะไม่ได้

ส่วนสิ่งของมีมาก ข้าวก็ได้แจกชาวบ้าน ๑,๑๐๐ ถุง ๆ ละ ๑๒ กิโล ส่วนพระ ๒ วัดเราบอกเราไม่ให้มาก บิณฑบาตเต็มบาตรมาทุกวัน ชาวบ้านอดอยากจะเป็นจะตายนี้คิดเห็นเขาบ้างซิ ท้องเขาท้องเรานั้นเหมือนกันนี่นะ เลยให้ทางวัดบ้านแพงให้ ๗๐ ถุง ๆ ละ ๑๒ กิโล ให้วัดถ้ำยา ๓๐ ถุงรวมแล้วเป็น ๑๐๐ ถุง ให้เท่านั้นนอกนั้นสำหรับเขาแจกประชาชนทั้งฝั่งนั้นฝั่งนี้ เป็นจำนวน ๑,๑๐๐ ถุง ก็มีเท่านั้น

วันหนึ่ง ๆ เราไม่ได้หยุด เมื่อวานนี้มาแล้วก็มีแขกเข้ามาเรื่อย ๆ มานั่งรอกอยากกราบเรา โอ๊ยเราเพิ่งไปไหนมาเดี๋ยวนี้ พอมานี้ปั๊บก็เข้าทางจงกรมเลย เหน็ดเหนื่อย แข็งขาปวดเมื่อย ต้องไปเปลี่ยนอิริยาบถ พอออกจากนั้นมา เอ้า แขกมารออยู่นี้ เรากลามพระเขามารอเรื่องอะไรลองว่าซิ เขาอยากมากกราบหลวงตาเฉย ๆ มีเท่านั้นเทรอ เหตุผลอย่างอื่นไม่มีเทรอ ไม่มี ไม่มีเราไม่ลงเราบอก เขาจะกลับก็ได้ เขาจะไปไหนก็แล้วแต่เขา บอกท่านไม่มาท่านเหนื่อย ก็บอกอย่างนั้นแหละ แล้วมาอีกสองพักสามพัก ไม่รับทั้งนั้นเมื่อวาน ก็มากกราบเฉย ๆ จะว่ายังไง อยากกราบก็มากกราบ ให้เราลงมา มากกราบ เราทำประโยชน์ให้โลก ร่างกายอันเดี๋ยวนี้เพื่อประโยชน์แก่โลกกว้างแคบขนาดไหน สละเวลาลำเวลา กำลังวังชาจิตใจจรดธรรม เพียงแต่มาขอกราบเฉย ๆ มันคุ้มค่ากันไหมนั่น เทียบเหตุเทียบผลนะเราไม่เชื่อว่าไม่มาเฉย ๆ นะ พิจารณาเหตุผลเทียบเคียงกันเรียบร้อย ผลได้ผลเสียเป็นยังไงบ้าง

ไม่ใช่ใครมาก็เจริญพร ๆ มาตั้งแต่กุฏิโน้น มันบ้าเจริญพร อย่างนั้น ก็ต้องมีเหตุมีผลซิพระเรา พระเราไม่มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์นี้ใช้ไม่ได้ พูดจริง ๆ เพราะพระนี้ออกจากหลักธรรม หลักธรรมหลักวินัยเป็นศาสดาองค์แทน นั่นฟังซิ ออกจากธรรมออกจากวินัยแล้วคือศาสดาออกมาเลยเทียว เพราะฉะนั้นเราถึงได้กล้าพูดอย่างยันเลยว่ ถ้าพระมีหิริโอตตปัปะ เป็นผู้รักสงวนในธรรมในวินัย พระองค์นั้น ๆ เรียกว่าเป็นผู้มีศาสดา ติดในหัวใจกิริยามารยาท ถ้าไม่มีนี้แล้ว จะเป็นหมิ่นแสบพระก็ตาม ไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่มีศาสดา ไม่ฟังเสียงศาสดา หิริโอตตปัปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม ความรักใคร่ใฝ่ธรรมไม่มี ไม่มีศาสดาติดตัว เพราะฉะนั้นเราเป็นพระ เพศของพระก็คือลูกศิษย์ตถาคต ลูกตถาคตต้องมีธรรมมีวินัยประจำตัว เมื่อมีธรรมมีวินัยซึ่งเป็นองค์แทน

ของศาสดาประจำตัวแล้วนั้นเรียกว่ามีศาสดาประจำตัว ไปไหนก็มีความอบอุ่นทุกอย่าง
เรียบบร้อยหมดเลย

เราจึงได้เดือนเสมอ ๆ นะ เดือนพระเดือนเนรเรา ยิ่งโลเลลงทุกวัน ๆ เข้ามาในวัด
นี้ก็อีกเหมือนกัน นี่ก็มาจากที่ต่าง ๆ ค่อนข้างจะแน่ใจ หรือแน่ใจเลยว่าการอบรมมีน้อย
โลเลโลกเลก เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน ในวัดในวาใน
พระในเนรด้วยกันเป็นแบบเดียวกันมา ครั้นเวลาเวลาออกมาเน้มนั้นเป็นยังไง มั่นก็รู้ซิ ผู้
รักษา รักษาอยู่เนี่ย อย่างวัดนี้เรารักษาเป็นหัวหน้า สอดโน้นแทรกนี้ไปตลอดเวลา ดู อยู่ใน
วัดนี้ก็เหมือนกันเข้าชอกแซกซิกแซกไปหมด ข้างนอกก็ยังไม่ออกและข้างในก็ไป

นี่ละการเป็นหัวหน้ารับผิดชอบทุกอย่างนะ ไปดู อย่างเมื่อเช้าเนี่ยพอสว่างก็ไปออกเลย
ถ้าสายกว่านั้นไม่ได้นะ คนมาแขกมา มาแล้วไม่ไปไหน พอมองเห็นเรานี้รู้มใส่เลย มั่นพิลึก
นะ เราจึงต้องออกก่อนที่เขามาใส่บาตร เมื่อเช้าเนี่ยพอสว่างออกจากกุฏิออกเลย ไปเที่ยวดู
จุดนั้นจุดนี้ ตรงไหนที่พอจะแนะนำบอกแก้ไขตัดแปลงยังไงก็ไปดูเสียก่อน เรียบร้อยแล้วก็
มาสั่งทีหลัง บางวันถึงได้ออกไป ถ้ายังไม่แน่ใจจุดไหนก็ไปดูจุดนั้นก่อน ส่วนพระส่วนเนร
ดูตอนเช้า ออกมาเนี่ยดูหมด ดูพระดูเนร จัดกันยังไงทำกันยังไง ดูกระทั่งกิริยามารยาทที่
แสดงนี้แสดงด้วยความเชื่อซำ ๆ หรือแสดงด้วยความมุ่งมั่นตั้งอกตั้งใจมีสติตั้ง ตั้งหน้า
ต่อข้อวัตรปฏิบัติจริง ๆ หรือสักแต่ว่าทำ ดูทั้งภายนอกภายในด้วย

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าจึงบอก ละเอียดลออขนาดไหน โลเลโลกเลกอย่างเป็นทุก
วันนี้ แหมเราสลดสังเวชจริง ๆ นะ พระเนรของเรานี้ละ มั่นจะดูกันไม่ได้เลยจะว่าไง คือ
มันเลอะ ๆ เทอะ ๆ ขนาดนั้น อู๊ย สลดนะ นี่ละถึงถามเข้าหนึ่ง ๆ วันนี้มีเท่าไร ๆ อย่าง
เมื่อเช้าเนี่ยก็ ๔๕ ก็อย่างนั้นแหละมากขึ้นเรื่อย ต้องได้ดูหัวหน้าอีกพักหนึ่งลงไป มาอยู่ก็ไม่
ให้อยู่นาน ให้ออก ๆ อยู่เนี่ยก็เป็นขอนแก่นเลื่อนวัด ขอนชุงที่ไม่มีการถากการเลื่อย
การไสกบลดเหลี่ยมบ้างเลยนี้ ขอนชุงนั้นใช้ไม่ได้เลย พระที่ไม่ได้รับการอบรมแนะนำ
สั่งสอนมา ก็เท่ากับพระขอนแก่น พระขอนแก่นเลยยิ่งกว่าขอนแก่นอีก ควรที่จะทำประโยชน์
ได้มากขนาดไหนกับพระองค์หนึ่ง แต่เลยยิ่งกว่าขอนแก่นมันดูได้ไหมละ ขอนชุงทิ้งอยู่เฉย ๆ
ไม่มีใครถือถือสื้อสื้อนะ พระเป็นขอนแก่นเลยกว่าขอนแก่น นี่ละมันกระเทือนใจของประชาชน
มาก ของพระของเนรด้วยกันผู้ท่านตั้งใจปฏิบัติดีนี้กระเทือนมากเหมือนกัน

เรื่องศาสนาเป็นของละเอียดลออมากที่สุดยอด เรานี้ก็ราบอย่างราบมาตลอดนะ พอ
ปฏิบัติไปตรงไหน ๆ รู้เห็นตรงไหน เป็นสิ่งที่องค์ศาสดาของเราสอนไว้เรียบบร้อยแล้ว คือ
เห็นก่อนแล้วมาสอน เรารู้ตรงไหนเราคำนเราไม่ได้ เมื่อคำนเราไม่ได้แล้ว สิ่งเหล่านี้พระ

พุทธเจ้าก็รู้แล้วเห็นแล้วสอนไว้แล้ว แล้วเราจะไปพะงงตัวไต่ยังงี้ มันก็กราบราบ ๆ เลย นี่
 ละศาสดาระเอียดล่อถึงขนาดนั้นนะ มาสอนโลก แต่โลกก็เอาสัวมเอาถานเข้าไปโปะพระ
 พุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แหกเหลวไปหมด ศาสนาเลยอยู่ใต้กองมูตรกองคูด กอง
 มูตรกองคูดคือกิเลสมันแผลงฤทธิ์ เวลานั้นกิเลสกำลังแผลงฤทธิ์ทั่วบ้านทั่วเมือง ทุกแห่งหน
 ตาบลในชาวพุทธแห่งเมืองไทยของเราแน่แหละ มันจึงดูไม่ได้ซี

ถ้าไม่มีศาสนาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง อันนี้มีศาสนา แล้วเป็นศาสนาของศาสดาองค์เอก
 เสียด้วย กับเราพวกเราที่เป็นอย่างทุกวันนี้ มันจึงเข้ากันไม่ได้ว่างั้น แต่มันก็เข้ากันอยู่แล้ว
 ตั้งแต่เรายังไม่ว่าจะทำยังงี้ ว่าเข้ากันไม่ได้ มันเข้ากันอยู่แล้วแต่เรายังไม่ว่า แล้วจะไปแก้ไข
 ยังงี้ มันจมอยู่แล้วอย่างนั้น ความเลวร้าย มันฝังหัวดับหัวปอดพระพุทธเจ้า ฝังดับปอด
 ของพระธรรม พระสงฆ์ ไว้นานแล้ว หาความสะอาดสะอาดอันพอจะเป็นสาระไม่มีเลย มันถึง
 เลวละซี จะไม่เลวไต่ยังงี้ ศาสดาองค์เอกแท้เลวที่ไหน ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าพุทธ ธรรม
 สงฆ์

นี่พวกเราปฏิบัติตรงกันข้าม ก็เอามูตรเอาคูดไปโปะหัวพระพุทธเจ้า พระธรรม
 พระสงฆ์เสีย มูตรคูดก็ขึ้นอยู่ข้างบนโน้นเสีย ธรรมทั้งแท่งคือพุทธ ธรรม สงฆ์ หรือธรรม
 ธาตุ ธรรมอันเลิศเลอนี้ก็อยู่ใต้กองมูตรกองคูด ศาสนาจึงเหมือนไม่มีคุณค่าะทุกวันนี้ มัน
 มีคุณค่าอยู่กับกิเลสหมดทั่วโลกดินแดนจะว้ายังงี้ ความโลภโลภเท่าไรยังดี ต่างคนต่างส่ง
 เสริมไม่มีใครเห็นโทษกัน ทั้ง ๆ ที่อำนาจแห่งความโลภนี้มันสร้างพินสร้างไฟให้สัตว์โลก
 ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า มันก็ไม่เห็นโทษที่เกิดจากความโลภ เพราะ
 ต่างคนต่างเสริม ต่างคนต่างเห็นแบบเดียวกัน จึงไม่เห็นความโลภว่าเป็นภัย เห็นแต่เป็น
 คุณ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นโทษต่อผู้โลกนั้นแหละ โลกมากไปเท่าไรก็ยังเป็นพินเป็นไฟมันก็ไม่
 เห็นจะว้ายังงี้ ที่ธรรมดาความอยากได้นั้นได้นี้ ธรรมดาท่านไม่เรียกว่าความโลภนะ ก็ไม่
 ใช่ว่าตายก็มีความอยากความต้องการเป็นธรรมดา

ความอยาก ความต้องการที่เป็นภัยต่อตนเองและคนอื่นนั้นต่างหาก ท่านเรียกว่า
 กิเลส ท่านเรียกว่าตัวมหากภัย ให้ละตรงนี้ แต่เวลานี้ใครละ ในเมืองไทยเราซึ่งเป็นเมือง
 พุทธใครละความโลภนี้ มีแต่ต่างคนต่างส่งเสริมตลอดเวลา พินไฟมันถึงเผาไหม้ตลอด ไม่
 สมใจมันก็โกรธ โกรธแล้วก็ฆ่ากัน โลกพินาศไปด้วยเพราะความโลภนี้ละสำคัญ อยากได้
 ทุกอย่างคำว่าโลกคำเดียวเท่านั้น ยศถาบรรดาศักดิ์ สมบัติเงินทอง ศฤงคารบริวาร มีเท่าไร
 ไม่พอ ๆ นี่คือการโลภ ใครมาขัดอันนี้ไม่ได้ หรือไม่สมใจไม่ได้ต้องโกรธ โกรธแล้วก็ฟาด
 กันแหกเหลวไปหมดโลก นี่มีแต่เรื่องกิเลส แล้วโลกเห็นโทษที่ไหน

จากนั้นก็ราคาตัณหา ราคาตัณหาพวกนี้กินไม่มีคำว่าอืมว่าพอ ได้มากเท่าไร เหมือนเชื้อไฟ เสริมไฟเข้าไปแสดงเปลวจรตเมฆโนน เราอย่าเข้าใจว่าไฟจะดับด้วยการเสริมเชื้อนะ เสริมเท่าไรยิ่งแสดงเปลวขึ้นจรตเมฆ เรื่องราคาตัณหาก็ก็นี่คือตัวไฟ สิ่งที่มีมันติดมันดับให้เราชวนขวยหา มา คือไปหาเชื้อไฟมาใส่ไฟนี้ให้มันเสริมขึ้นไปอีก เป็นยังไงทุกวันนี้ อันนี้ตัวสำคัญมากที่ทำให้โลกให้เดือดร้อนทุกวันนี้ ท่านสอนมันก็ไม่ยอมฟัง พระองค์ก็ไม่ได้บอกให้ละให้ขาดนี้ แต่ให้อยู่ในกรอบแห่งความพอดีงาม อย่าให้เลยนี้ ถ้าเลยนี้จะเป็นไฟเผาโลก เผาทั้งเราทั้งโลกไปหมด ให้ต่างคนต่างอยู่ในกรอบแห่งศีลแห่งธรรมข้อนี้บังคับเอาไว้ แล้วจะพออยู่เย็นใจด้วยกัน

เช่น ศีลข้อที่ ๓ กาเมสุ มิจฉาจาร ระวังดับไฟกองใหญ่ ๆ นี้แหละ ไม่ให้มันลุกลามจนเกินเหตุเกินผล ให้อยู่ในเตา คือศีลธรรมเป็นเตา บังคับเอาไว้ในศีลในธรรม โลกเราก็ก็นี่เดือดร้อน ก็อยู่พอสมควร ๆ ถ้าปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่นั่นมันไม่ได้สนใจปฏิบัติชิ มันลุกลามยิ่งกว่าไฟได้เชื้อ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น เป็นเรื่องฟืนเรื่องไฟ เรื่องสกปรกกรงรังในหัวใจ และเสียดแทงจิตใจเผาไหม้จิตใจ เผาไหม้โลกสงสารได้เป็นอย่างดี ไม่มีที่ต้องติมันเลยที่กำลังของมันอ่อน ขอให้เสริมลงไปเถอะ มันจะเป็นไฟแสดงไปหมด นี่คือภัยของศาสนา ภัยของหัวใจเรา แล้วไม่มีใครสนใจ

พระพุทธเจ้าสอนให้ละ ให้อยู่ในกรอบแห่งความพอดีบพอดีมันไม่ยอมอยู่ มันถึงติดถึงดับ ที่นี้โลกก็ยิ่งเป็นฟืนเป็นไฟ เราดูชิวในโลกอันนี้ที่ไหนมีความสะดวกสบาย มันมีแต่กิเลสเสกสรรปั้นยอลม ๆ แล้ง ๆ บ้านนั้นเขาเจริญบ้านนี้เขาเจริญ เมืองนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญอะไร ถ้ามหาตัวจริงมันไม่มีนะ มีแต่เจริญลม ๆ แล้ง ๆ ความจริงในหัวใจมีแต่ไฟ นี่คือความจริงแท้ มีแต่ไฟ ราคาคุณา โทสคุณา โมหคุณา คือไฟเผาหัวใจสัตว์โลก ความโลภก็เผา ความโกรธก็เผา ราคาตัณหาก็ก็นี่เผา เพราะความหลงมันเผาอยู่แล้ว มันถึงร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ ควรที่จะปฏิบัติรักษาได้พออยู่ได้เย็นใจก็ยังคงอยู่ยังช้วนนะ อันนี้ไม่มีใครสนใจ แล้วใครจะตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติความดี กองทัพกิเลสมันมาแล้วนะ มาดูถูกเหยียดหยาม มาเยาะมาเย้ย มาแสดงความเย่อหยิ่งจองหองพองตัวต่อธรรมนั้นแหละเหยียดธรรมไปต่อหน้าต่อตา เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ มันถึงนำทุเรศ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com